

ορχιποιμήν Ρόδ. Σῦρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. καὶ τοπων. ὁρχαύλη αὐτόθ. 3) Ποιμήν τυροκόμος Σέριφ. 4) Τυροκόμος ὅστις λαμβάνει ἐπὶ διάστημά τι χρονικὸν τὸ γάλα ἐκ τῶν ποιμένων τῆς περιφερείας καὶ τυροκομεῖ Ρόδ. (Ἀρ. πγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν.)

ἄρχημα τό, πολλαχ. ἄρχιμα Θράκ. (Αἰν.) Ἱμβρ. ἄρδεμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἐναρξίς ἐνθ' ἄν.: Τ' ἄρχημα τῆς δουλειᾶς πολλαχ. Ἀποὺ ἡφτέρρα θὰ κάνουμ' ἄρχιμα τ'ς ἱλαῖς Ἱμβρ. Συνών. ἰδ. λ. ἄρχασι.

ἄρχεμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἀρχεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ ἄρχεμὸς τοῦ ζυῖου.

ἄρχένω Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχῃ.

Ἀρχίζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχάζω.

Ἀρχευτούλλης ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. *ἄρχευτός < ἄρχεῦω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλης.

Ὄνομα πλαστὸν παραμυθίου ἐν ᾧ ἡ ἀλώπηξ ἐννοήσασα ὅτι ὁ σύντροφός της λύκος εἶχε κρύψει μέλι ἐντὸς πίθου ἐπῆγε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ, ὅταν δὲ ἐπιστρέψασα ἠρωτήθη ὑπ' αὐτοῦ πόθεν ἔρχεται, εἶπεν ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τελετὴν βαπτίσματος, ἐρωτηθεῖσα δὲ πάλιν πῶς ὠνομάσθη τὸ βαπτισθὲν νήπιον ἀπεκρίθη «Ἀρχευτούλλης», διότι ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὸ μέλι. Συνών. *Ἀρχινητίτης.

ἄρχεῦω σύνηθ. ἄρχεῦου βόρ. ἰδιώμ. ἄρχεῦω Κέως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἄρχεῦω Θράκ. (Μέτρ.) Χίος κ.ά. ἄρχεῦω Κάρπ. ἄρχεῦω ἐνιαχ. ἄρχεῦω Κύπρ. ἄρ-τσεύκω Ἀστυπ. ἄρδεύω Πόντ. (Κερασ.) ῥχέφω Ρόδ. ῥκέφω Ρόδ. Παθ. ἄρχεῦομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἄρχεῦω = εἶμαι ἀρχηγός, ἄρχω. Ὁ τύπ. ἄρχεῦω καὶ ἄρχεῦω καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,628 (ἐκδ. R Dawkins) «ἀπεκεῖ κάν-νουν καὶ ἄρχεῦγου νὰ πάρουν βετέττα» καὶ 1,142 «ἀρκέψα νὰ μαθάνουν». Τὸ παθ. ἄρχεῦομαι καὶ μεσν. ἐν ἐπιγραφῇ τοῦ 1214 Byzant. Zeitschr. 7 (1898) 499 «ἐκτίσα πύργον... καὶ ἠρχεῦθη Ἀπριλίου...».

Κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, ἀρχίζω, ἀρχομαι ἐνθ' ἄν.: Θ' ἀρκέψω τὴ δουλειά. Τὸ δέντρο ἀρχεῖ νὰ ξεραίνεται. Τὸ παιδί ἀρχεῖ νὰ διαβάξῃ. Ἀρχεψε νὰ βρέξῃ. Ἀρχέψαν νὰ τρώνε σύνηθ. Ἀρχεῦγει καὶ λέει Ἀπύρανθ. Ἦρχεψεν σιγὰ σιγὰ καὶ μίλησε Χίος Ἄν σὲ ἀρκέψω, ἐν θὰ ξέρῃς ποῦ νὰ περάσῃς Ρόδ. Ἀρτσεύκουν τοὺς 'ς τὲς ματσουτσὲς ὥσπου κάμαν τοὺς σαπητοὺς Ἀστυπ. Ἀρχεῦ' νὰ μὴ δ' ψάῃ - νὰ μὴ νυστάξ' κτλ. (ἀρχίζω νὰ διψῶ, νὰ νυστάζω) Μακεδ. (Κοζ.) Δουλειὰ πὺν ἀρχεῦκεται ποτ-τέ της ἐν τελειών-νει (πὺν = ποῦ δὲν) Κύπρ. || Γνωμ. Σάββατον ἄρχεψε καὶ μὴ ξετελεύγῃς (ἡ ἀρχομένη κατὰ Σάββατον ἐργασία δὲν πρέπει νὰ τελειώνῃ βιαστικά, ἀλλὰ νὰ συνεχίζεται καὶ τὴν Δευτέραν) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἀρχεψ' ὁ νγὸς νὰ τραγουδῇ, ἄρχεψ' ὁ νγὸς νὰ λέγῃ Λεξ. Δημητρ.

Σὰ δὲν ἠξέρεῃς ν' ἀγαπᾷς, καρδιὲς μὴν ἀγκυλώνῃς, κί ὅ,τι ν' ἀρχεῦγῃς μιὰ δουλειὰ νὰ τήνε τελειώνῃς Ἀπύρανθ.

Ἀρκὴν ἀρχεῦκω τὸ λοιπὸν τῷ οὔλοι ν' ἀφικραστῇτε Κύπρ.

Ἀάπη ὅταν ἀρχεῦκεται, ἐν' ὁμορφιά τοῦ τόπου, τῷ ὅταν ἀποχωρίζεται, ἐν' σκοτωμὸς τ' ἀγρώπου

(ἀνθρώπου) Κύπρ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. πολλαχ.: Ἀρχέψανε οἱ ζέστες πολλαχ. Τώρα ποῦ 'ναι βίδια νὰ πααίνωμεν, μὴν ἀρκέψῃ πάλιν ἡ κακωσύνη (βίδια = εὐδία) Κῶς || Ἄσμ.

Ἀρκέψαν τὰ βυζούδικα σου, κόρη, τῶν καρυώνων τῶ' ἐσένα βάλ-λουν ὁμορφιὰς τῶ' ἐμένα χαντακῶν-νουν

Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. S στ. 989 (ἐκδ. J Lambert) «ἀρχεῦει ἡ νύκτα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχάζω.

ἄρχεψι ἡ, ἐνιαχ. ἄρχεψι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρχεῦω.

Ἀρχή, ἔναρξίς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πρωτόλη, Δευτερόλη μου, φτωχολογιάς ὁρπία,

Ἄουστε νεφελόπαρτε, ἄρχεψι τοῦ χειμῶνα

(ὁρπία = ἐλπίδα) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι.

ἀρχή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. ἀρσὴ Ἀμοργ. Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Μύκ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀαχὴ Σαμοθρ. ἀρκὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Πόντ. (Οἶν.) Σύμ. Χίος (Πυργ.) κ.ά. ἄρχη Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) — ἈΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιο-λόγ. 30 ἀρσὴ Ἀμοργ. Μεγίστ. ἄρση Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρχῃ.

1) Ἀφετηρία χρονικὴ ἢ τοπικὴ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀρχὴ τοῦ Γενάρι - τοῦ Φλεβάρι - τοῦ Μάρτι κτλ. Ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ - τῆς λειτουργίας - τοῦ μῆνα - τοῦ παραμυθιοῦ - τῆς Σαρακοστής - τοῦ χειμῶνα - τῆς χρονιᾶς κτλ. Ἀρχὴ τοῦ βιβλίου - τοῦ δρόμου - τῆς γραμμῆς - τῆς κλωστῆς - τοῦ σκοινοῦ κτλ. Λέγω ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Σ τὴν ἀρχὴ ἡ 'ς τοῖς ἀρχῆς (κατ' ἀρχάς, τὸ πρῶτον) κοιν. Ἀπὸ πρώτη ἀρχὴ ἡ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀρχὴ (εὐθύς ἐξ ἀρχῆς) σύνηθ. Ἀπ' ἀρχῆς (ἀρχῆθεν) πολλαχ. καὶ Οἶν. Ἀποὺ μιὰ ἀρχὴ Μακεδ. (Καταφύγ.) Πὸν μιὰς ἀρκῆς Κύπρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχῆς ὡς ἐδῶ Θήρ. || Φρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ἀπ' ἀρχῆς (πάλιν ἐξ ἀρχῆς) κοιν. Χρόνε τσαὶ πάλ' ἀρχὴ (κατ' ἐπανάληψιν, διαρκῶς) Σκῦρ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ἔχει μῆτε ἀρχὴ μῆτε τέλος (εἶναι πολὺ πολὺπλοκον καὶ δυσδιάλυτον) κοιν. Οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος βρίσκεις (ἐπὶ πράγματος ἀσυναρτήτου) Αἴγιν. Δὲν εἶν' ἀρκὴ μὲν ὅτι γνωρίζει τι, ἀλλ' ἀγνοοῦντος τὰ κύρια σημεῖα αὐτοῦ) Τραπ. || Γνωμ. Κάθε ἀρχὴ ἔχει καὶ τέλος σύνηθ. Ἀρσὴ τσαίρου λεβάντες Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν κακὴ τὴν ὥρα

ποῦ σ' εἶδαν τὰ ματάκια μου καὶ τί νὰ γίνω τώρα

Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρχασι. β) Ἡ πρώτη, ἡ κυρία αἰτία κοιν.: Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. γ) Τὸ νὰ ἀρχίσῃ τι νὰ γίνεται ἡ τὸ νὰ ἀρχίσῃ τις νὰ κάμνῃ τι κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.) Πόντ. (Οἶν. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Καλὴ ἀρχὴ ἡ καλὴ ἀρχὴ καὶ καλὸ τέλος! (εὐχὴ πρὸς τὸν κάμνοντα ἔναρξιν) κοιν. || Φρ. Κάνω ἀρχὴ (ἀρχίζω) κοιν. Βάνω ἡ βάζω ἀρχὴ (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) πολλαχ. || Γνωμ. Κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη κοιν. Κακὴ ἀρχὴ, κακὸ τέλος σύνηθ. Τὸ φαεὶ καὶ τὸ ξύσιμο ἀρχὴ θέλει Πελοπν. (Παππούλ.) || Ἄσμ.

Σ ἔνα βασιλικὸ μπαξὲ θὰ κάτσω διπλοπόδι,

νὰ βάλ' ἀρχὴ νὰ τὴν παινώ τὴ μάνα καὶ τὴν κόρη

Νίσυρ.

Ἀρκὴν ἀρχεῦκω τὸ λοιπὸν τῷ οὔλοι ν' ἀφικραστῇτε

Κύπρ. 2) Τὸ πρόσωπον ἢ τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐξουσίαν λόγ. σύνηθ.: Ἀρχὴ τοῦ τόπου. Θὰ τὸν πάω

ἔς τὴν ἀρχή. Θὰ πάη νὰ τὸν καταγγείλῃ ἔς τὴν ἀρχή. Νὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὴν ἀρχή. Τί νὰ σοῦ κάνῃ κ' ἡ ἀρχή, δὲ μπορεῖ νὰ τὰ προφτάνῃ ὅλα. Ὁ δεῖνα τὰ ἔχει καλὰ μὲ τοῖς ἀρχεῖς σύνηθ. Τὸν δεῖνα τὸν ἔχουμε ἀρχή ἰδῶ Μακεδ. 3) Ἐν συνεκφορᾷ συνήθως μετὰ τοῦ πρῶτα ἐπιρρηματ., κατ' ἀρχάς, τὸ πρῶτον, κατ' αἰτίας. καὶ γενικ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἄνακ.) Πόντ. (Ἄμισ.): Πρῶτα κί ἀρχή ἢ πρῶτα κί ἀρχῆς. Ἀρχή ἀρχή κοιν. Ἀρχή τό 'κουσα ἐγὼ Θήρ. Ἀρδῆς Ἄνακ. Ἀρχῆς ποῦ πῆε (ὅτε τὸ πρῶτον ἐπῆγε) Σῦρ. Ἀρκήν μου τὸ θωρῶ (πρώτην φορὰν κτλ.) Νίσυρ. Ἀρχή τῆς εἶπαν πῶς ἔφυγε καὶ στερνὰ πῶς λαβώθηκε ἀγν. τόπ. Ἀρδὴν πῆρε μεγάλη του κόρη ἓνα χρυσὸ μῆλο ἔς σὸ θέρι της, ἔρριξε (ἐκ παραμυθ.) Ἄμισ. || Ἄσμ.

Θὰν ἤρῃ τοῦ θανατικὸ ἔς τὴν ἔρημῃ τῇ χώρᾳ, ἀρχή πῆρι τὸν Κουσαντᾶ κ' ὕστισα τ' ἀδιρφάκια Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Ἀφέντη μου πρωτότιμε καὶ πρωτοτιμημένε, ἀρχῆς ὁ Θεὸς σὲ τίμησε κ' ὕστερα ὁ κόσμος ὅλος Ἡπ.

Τθαὶ γειά σου γειά σου, Διενῆ, ἀρκὲς ἀρκὲς π' ἀγάπας εἰς τὲς ὁσκιῆς τοῦ φεγγαροῦ ἐδκιάλεγες τὸ ἐπάτας (ὁσκιῆς = σκιῆς) Κύπρ. 4) Ἐπιθετικ., πρώτη Πόντ. (Οἰν.): Ἀρχή φορά.

ἀρχηγός ὁ, λόγ. κοιν. ἀρχηγὸ Τσακων. Θηλ. ἀρχηγῖνα κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρχηγός.

1) Ὁ ἔχων τὴν ἡγεσίαν ἐπισήμου τινὸς ἀρχῆς, ἡγεμῶν: Ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας - τοῦ κράτους - τῆς κυβερνήσεως - τοῦ στόλου - τοῦ στρατοῦ κτλ. || Γνωμ. «Ἀρχηγὸν παρόντος πᾶσα ἀρχή παυσάσθω». β) Ὁ ἔχων τὴν ἡγεσίαν οἰασθήποτε ὁμάδος ἀνθρώπων: Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας - τῆς συμμορίας - τοῦ κόμματος κτλ. Ἀρχηγός ἔς τὸ παιγνίδι κοιν. || Ἄσμ.

Καλῶς τονε τὸν ἀρχηγό, καλῶς τὸν καπετάνιο Λεξ. Δημητρ.

Γιὰ σήκου ἄνουν, ἀρχηγέ, γιὰ σήκου, καπιτάνιε Θράκ. (Αἰν.) γ) Ὁ ἔχων τὴν πρωτεύουσιν δρᾶσιν εἰς τινὰ ὁμαδικὴν ἐνέργειαν: Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀπεργίας. Ἀρχηγός ἔς τὸ γλέντι - ἔς τὸν καβγά - ἔς τὸ ξενύχτι κτλ. 2) Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν, ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς, ὁ κατ' εὐδοκίμῃσιν πρῶτος μαθητὴς τάξεως.

ἀρχῆθεν ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀρχῆθεν.

Ἐξ ἀρχῆς. Συνών. ἀποξερχῆς, ἐξερχῆς.

- ἀρχῆς κατάλ. παραγωγικὴ πολλαχ.

Ἡ ἀρχ. κατάλ. - ἀρχῆς.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα 1) Τὸν ἐπιμελούμενον ἢ ἄρχοντά τινος, οἷον: ἀμπολή - ἀμπολάρχης, ἀπόσπασμα - ἀποσπασματάρχης, τάγμα - ταγματάρχης κτλ. 2) Τὸν πρᾶττοντα τὸ αὐτὸ κατ' ἐπανάληψιν, οἷον: σκάσι - σκασιάρχης (ἐπὶ μαθητοῦ συχνὰ ἀπουσιάζοντος ἐκ τῶν μαθημάτων).

ἀρχι - α' συνθετ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀρχι - ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ ἀρχός, ἀρχωρίξης.

Δι' αὐτοῦ σχηματίζονται 1) Ὀνόματα σύνθετα δηλοῦντα α) Τὸν πρῶτον ἢ τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένων, οἷον: ἀρχιαστυνόμος, ἀρχίατρος, ἀρχιδάσκαλος, ἀρχιεπίσκοπος, ἀρχιεργάτης, ἀρχικλητῆρας, ἀρχιληστής, ἀρχιμάστορας, ἀρχιμηχανικός, ἀρχιμουσικός, ἀρχιναύαρχος, ἀρχιπιστικός, ἀρχισατανᾶς, ἀρχιστράτηγος, ἀρχισυμπέθερος, ἀρχιστέλιγκας, ἀρχιφύλακας κτλ. β) Τὸν ἔχον-

τα εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένην ιδιότητα, οἷον: ἀρχισουίτης, ἀρχικάλπης, ἀρχικανονιέρης, ἀρχικατεργάρις, ἀρχικλεφταρᾶς, ἀρχικλέφτης, ἀρχικυνηγάρης, ἀρχιτεμπέλης, ἀρχιψεύτης κτλ. 2) Οὐσιαστικὰ δηλοῦντα α) Τὴν εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν ἔννοϊαν τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, οἷον: ἀρχιτεμπελιά κτλ. β) Τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένου χρονικοῦ ἢ παραπλησίον ὀνόματος, οἷον: ἀρχιμηνιά, ἀρχισπορά, ἀρχιχρονιά κτλ. 3) Ἐπιρρήματα α) Χρονικὰ δηλοῦντα τὴν ἀρχὴν χρονικῆς τινος περιόδου, οἷον: ἀρχιβδομαδιάτικα, ἀρχιμηνιάτικα, ἀρχιχρονιάτικα κτλ. β) Τροπικὰ δηλοῦντα εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὸν ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον τρόπον, οἷον: ἀρχιβλακίστικα, ἀρχικατεργάρικα κτλ. 4) Ρήματα δηλοῦντα ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζομένη ἐνέργεια γίνεται διὰ πρώτην φορὰν, οἷον: ἀρχισπορίζω κτλ.

ἀρχιαναστενάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀρχινεστενάρης Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ὄν. ἀναστενάρης.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀναστεναρίων (ἰδ. ἀναστενάρια).

ἀρχιάρικος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή καὶ τῆς καταλ. -ιάρικος.

Ὁ τὸ πρῶτον λεγόμενος ἢ πραττόμενος, πρωτοφανής: Ἀρχιάρικο παραμύθι. Ἀρχιάρικη δουλειά.

ἀρχιαστυνόμος ὁ, ΔΒουτιρ. Ἐπανάστ. ζῶων 222.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. ἀστυνόμος.

Ὁ ἐν τῇ ἀστυνομικῇ ἱεραρχίᾳ κατὰ βαθμὸν πρῶτος.

ἀρχίατρος ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχιβαρδιᾶνος ὁ, Ἄνδρ. κ.ά. ἀρχιβαρδιᾶνους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. βαρδιᾶνος.

Ἀρχηγὸς φυλάκων, φρουρῶν.

ἀρχιβδομαδιάτικα ἐπίρρ. ἰδ. ἀρχι- 3 α.

ἀρχιβλακίστικα ἐπίρρ. ἰδ. ἀρχι- 3 β.

* ἀρχιγυαγλᾶέτες ὁ, Θηλ. ἀρδιγυαγλᾶέτσα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ Τουρκ. γαγλᾶ (θερινὴ νομή).

Θηλ., ἡ πρώτη, ἡ ἐξέχουσα τῶν πρεσβυτίδων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιμελοῦνται τῶν ζῶων εἰς τὰ παρχάρια, ἥτοι τὰς θερινὰς νομάς: Ἄσμ.

Γουρπάν' τὸ ἐὸν 'κοδέσπαινα καὶ ἀρδιγυαγλᾶέτσα! (θῦμα σου ἐνν. νὰ γίνω οἰκοδέσποινα κτλ.)

ἀρχιγύφτος ὁ, ΣΣκίπη Τσιγγανόθ. 46.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ ὄν. Γύφτος.

Ὁ ἀρχηγὸς ἢ ὁ πρῶτος τῶν Γύφτων, ἥτοι τῶν σιδηρουργῶν: Ποίημ.

Τῇ φοφοῦ κ' ἐσὺ, Ἀρχιγύφτο, | φύσηξε μὲ τὸ φυσούνι.

ἀρχίδα ἡ, σύνηθ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρχίδι.

Μέγας ὄρχις. Συνών. ἀρχίδαρος, ἀρχιδέλλα, ἀρχιδομάννα, ἀρχιδούκλα.

ἀρχιδάκι τό, κοιν. ἀρχιδάτσι πολλαχ. ἀρχιδάκι Θράκ. (Κασταν.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρχίδι.

1) Μικρὸς ὄρχις κοιν. Συνών. ἀρχιδούδι, ἀρχιδούλλι. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ παπποῦ τ' ἀρχιδάτσα, εἶδος φυτοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀρχεωδῶν Μέγαρ.

ἀρχιδαρεῖο τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχίδι καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

Ἀρχιδαρεῖά, ὁ ἰδ.: Σὰν τοῦτ' τὸν δαίμονα δὲν εἶδα πῶς ἀρχιδαρεῖο ἔς τὰ στήθ' κί μουστακαρεῖο ἔς τὰ σκέλη (ἐκ παραδ.)

